

Sen jsem si

OD DĚTSTVÍ TOUŽILA SIMONA PRASKOVÁ (52), ZNÁMÁ JAKO TELEVIZNÍ SOUDKYNĚ BARBARA, STÁT SE SLAVNOU HEREČKOU. JENŽE SI NAŠLA PŘÍTELE, ODJELA S NÍM DO ANGLIE, A ZTRATILA TAK VEŠKERÉ PROFESNÍ KONTAKTY. KDYŽ SE PO LETECH VRÁTILA ZPÁTKY DOMŮ, POVAŽOVALI JI TADY ZA MILIONÁŘKU. OPAK BYL PRAVDOU. BYLA BEZ KORUNY A MĚLA DVA VELKÉ SNY – ZNOVU HRÁT A MÍT DÍTĚ. CO VŠECHNO MUSELA VYDRŽET, NEŽ JÍ A JEJÍMU NOVÉMU PARTNEROVI VYŠLA ADOPCE? ANI TÍM VŠAK SIMONINA TRÁPENÍ NEKONČILA...

Monika BRABCOVÁ

Nic jiného než to, že jednou bude herečkou, si ani nepřipouštěla. „Už ve třech letech ve školce jsem chodila recitovat na vítání občánků. Moc se mi to líbilo a vůbec mě nenapadlo, že bych se měla stydět, prostě to bylo úplně normální,“ říká Simona. Během gymnázia vyhrála v rodném Brně konkurz do Dětského studia Divadla Husa na provázku. Zůstala tam čtyři roky. „Hráli jsme třeba Bramborový den, kde jsem dělala Bibinu, holku, co jí lezou všichni do spacáku a ona nikoho nechce,“ směje se. Tenkrát jí bylo čtrnáct a nic neřešila. „Během té krásné doby jsem prožila první platonickou a romantickou lásku. Byl to mladý rocker s dlouhými vlasy, roztrhanými džínami a drsným hlasem,“ vzpomíná na bezstarostné období. Sotva tehdy mohla tušit, kolik překážek a starostí ji ještě v životě čeká...

Začátky na JAMU

O svém povolání měla jasno, a tak zamířila rovnou na JAMU. „Začala jsem chodit s klukem, jehož máma byla herečka. Přípravovala mě na přijímačky. Zjistila jsem, jak moc se ještě musím učit! Jednou na mě byla tak naštvaná, že mě honila po bytě s vařečkou. Bylo to před Vánoce-

mi a kvůli mně spálila sněhové pusinky,“ usmívá se sympatická brunetka. Na brněnskou Janáčkovu akademii dělala přijímačky společně s Vladimírem Javorským. „Měli jsme tenkrát zahrát dialog z nějaké ruské válečné hry a já jsem byla zraněná děvče, které voják najde v lese. S Vladimírem jsme se domluvili, že mi dá zvukové znamení a já se jako začnu rozhlížet kolem. On měl vylézt na jeviště po schůdkách,“ vzpomíná herečka. „Ozvala se rána, já jsem se probudila... Na jevišti ale nikdo nebyl, protože Vláda zakopnul, a já jsem ho začala hledat. K textu jsme se skoro nedostali, porota se válela smíchy a Vláda měl radost, jak jsme si zahráli. A já mu tehdy řekla legendární větu: »To je konec!« A oni nás vzali oba,“ doplňuje Simona.

Volná jako motýl

Když skončila školu, v Brně zůstat nechtěla, ač ji lákali do operety – krásně totiž zpívala. „Jenže já jsem chtěla dobyt svět ve velkém kamenném divadle,“ říká Simona, která vždy kráčela rovnou za svými sny. Janáčkovu akademii absolvovala ve hře Motýli jsou volní. „Role Jill, která se zamiluje do slepého kluka, mi dokonale sedla. Jeho tenkrát hrál Roman Štolpa, můj spolužák. Ústředním mottem hry bylo: Nechci nic než být volný, i motýli jsou volní. A tím já jsem se řídila nespočet let, vdala jsem se až ve tři-

Simona toužila už od dětství stát se herečkou.